

Irydologia funkcjonalna w praktyce

Dwuzjazdowe szkolenie z analizy tęczówki oka, konstytucji organizmu, korelacji narządowych i biochemicznych

Irydologia jest rozbudowaną metodą analizy tęczówki oka, od lat rozwijaną w systemach diagnostycznych medycyny naturalnej i podejściach praktykowanych na Wschodzie. Pozwala ocenić konstytucję organizmu, predyspozycje, sposób reagowania układu autonomicznego, obszary przeciążenia oraz wzajemne zależności pomiędzy narządami i układami.

Szkolenie zostało przygotowane w formie dwóch trzydniowych zjazdów. Uczestnik przechodzi od nauki anatomii oka, typowania irydologicznego i rozpoznawania podstawowych znaków do samodzielnej analizy obu tęczówek, interpretacji obszarów narządowych oraz łączenia obrazu oka z wywiadem, biochemią i badaniami laboratoryjnymi.

Podstawą pracy kursanta będzie uporządkowany model:

Znak w tęczówce → możliwy mechanizm funkcjonalny i biochemiczny → weryfikacja w wywiadzie i badaniach → określenie priorytetów dalszej pracy.

Taki system pozwala przejść od samego oglądania znaków do logicznego rozumienia organizmu i budowania spójnego obrazu funkcjonalnego.

Organizacja szkolenia

Liczba zjazdów: 2

Czas trwania jednego zjazdu: 3 dni

Łączny czas szkolenia: 40 godzin

Piątek: 12:00–18:00

Sobota: 10:00–18:00

Niedziela: 9:00–15:00

Zjazd I

Fundamenty analizy tęczówki i rozpoznawanie znaków irydologicznych

Pierwszy zjazd buduje podstawy potrzebne do prawidłowego odczytywania obrazu oka. Uczestnik poznaje anatomię tęczówki, typy konstytucyjne, mapy projekcyjne oraz najważniejsze znaki strukturalne, barwne i autonomiczne.

Dzień 1

Anatomia oka, typowanie irydologiczne i dokumentacja

Pierwszy dzień poświęcony jest budowie oka oraz nauce orientacji w obrazie tęczówki.

Uczestnik pozna:

- podstawową anatomię i fizjologię oka,
- budowę źrenicy, rąbka barwnikowego i pierścienia autonomicznego,
- pas źrenicowy i pas rzęskowy,
- strukturę beleczek tęczówki,
- znaczenie proporcji poszczególnych stref,
- podstawowe typy irydologiczne według budowy włókien,
- konstytucje i predyspozycje widoczne w strukturze tęczówki,
- różnice pomiędzy prawym i lewym okiem,
- zasady wykonywania zdjęć tęczówki,
- przygotowanie materiału do późniejszej analizy.

Część praktyczna obejmuje naukę wykonywania dokumentacji fotograficznej, ocenę ostrości, oświetlenia i prawidłowego ustawienia oka.

Dzień 2

Źrenica, rąbek barwnikowy, pierścień autonomiczny i układ nerwowy

Drugiego dnia uczestnik uczy się analizować struktury centralne tęczówki oraz ich powiązania z autonomicznym układem nerwowym.

Program obejmuje:

- wielkość, kształt i ustawienie źrenicy,
- deformacje i asymetrie źreniczne,
- budowę i rodzaje rąbka barwnikowego,
- kształty pierścienia autonomicznego,
- wypukłości, wklęsłości i zmiany jego granic,
- zanieczyszczenie pierścienia autonomicznego,

- znaczenie pasa źrenicowego i rzęskowego,
- pierścienie i łuki adaptacyjne,
- wzorce napięcia psychoemocjonalnego,
- zależności pomiędzy stresem, autonomiką, snem, trawieniem i glikemią,
- rolę układu sympatycznego, parasympatycznego i osi stresu.

Uczestnik uczy się łączyć obserwacje z tęczy z podstawowymi mechanizmami fizjologicznymi, takimi jak działanie adrenaliny, noradrenaliny, acetylocholino, kortyzolu oraz gospodarki magnezowej i elektrolitowej.

Dzień 3

Znaki strukturalne, chromatyczne i toksyczno-dystroficzne

Trzeci dzień poświęcony jest rozpoznawaniu najważniejszych znaków widocznych w strukturze i kolorze tęczy.

Program obejmuje:

- zatoki, krypty i rozluźnienia beleczek,
- zatoki otwarte i zamknięte,
- różnicowanie zatok według kształtu, wielkości i głębokości,
- promienie toksyczne i ich odmiany,
- rozarium limfatyczne,
- obłok dystroficzny,
- obraz określany w irydologii jako kwasica,
- pierścień lipidowo-sodowy,
- plamy toksyczne,
- plamy pigmentacyjne,
- heterochromię,
- łączenie kilku znaków w jeden obraz,
- ocenę znaków wrodzonych i nabytych.

Uczestnik poznaje również biochemiczne mechanizmy, które mogą być wiązane z obserwowanymi znakami, między innymi stres oksydacyjny, gospodarkę lipidową, pracę limfy, jelit, wątroby, nerek, bariery śluzówkowe i procesy wydalania

metabolitów. Na zakończenie zjazdu kursant wykonuje pierwszą pełną analizę obu tęczówek według uporządkowanego schematu.

Zjazd II

Analiza narządowa, korelacje biochemiczne i samodzielna praca z przypadkiem

Drugi zjazd rozwija umiejętność lokalizowania znaków w konkretnych obszarach projekcyjnych oraz łączenia ich z anatomią, fizjologią, biochemią i danymi uzyskanymi podczas wywiadu.

Uczestnik uczy się przechodzić od pojedynczego znaku do pełnego obrazu organizmu.

Dzień 1

Układ pokarmowy, wątroba, żółć, trzustka i jelita

Pierwszy dzień drugiego zjazdu koncentruje się na obszarach projekcyjnych układu pokarmowego, które zajmują ważne miejsce w analizie irydologicznej.

Program obejmuje:

- mapę żołądka i jelit,
- pas źrenicowy jako obszar analizy przewodu pokarmowego,
- znaczenie pierścienia autonomicznego dla pracy jelit,
- obszary przełyku i dwunastnicy,
- mapę jelita cienkiego i grubego,
- analizę wstępnicy, poprzecznicy, zstępnicy, esicy i odbytnicy,
- obszary projekcyjne wątroby i pęcherzyka żółciowego,
- obszary projekcyjne trzustki,
- znaki strukturalne i barwne występujące w tych strefach,
- różnicowanie zmian spastycznych, atonicznych i zastojowych,
- znaczenie pracy żółci, jelit i wątroby w procesach wydalania,
- zależność pomiędzy trawieniem, wchłanianiem, dysbiozą i funkcjonowaniem układu autonomicznego.

W części biochemicznej uczestnik poznaje mechanizmy związane z:

- produkcją i przepływem żółci,

- trawieniem tłuszczów,
- wchłanianiem witamin A, D, E i K,
- funkcją zewnątrzwydzielniczą i wewnątrzwydzielniczą trzustki,
- gospodarką glukozowo-insulinową,
- produkcją kwasu solnego,
- wchłanianiem żelaza, witaminy B12, cynku i magnezu,
- barierą jelitową,
- mikrobiotą,
- krążeniem jelitowo-wątrobowym,
- wpływem zaparć na zatrzymywanie metabolitów.

Kursant uczy się dobierać podstawowe pytania do wywiadu oraz badania, takie jak morfologia, ferrytyna, B12, folian, glukoza, insulina, HbA1c, próby wątrobowe, bilirubina, lipidogram czy elastaza trzustkowa.

Dzień 2

Układ krążenia, nerki, płuca, tarczyca, narządy płciowe i kręgosłup

Drugiego dnia uczestnik poznaje mapy i znaki dotyczące pozostałych głównych układów organizmu.

Program obejmuje:

- obszary projekcyjne serca i aorty,
- znaki związane z układem naczyniowym,
- pierścień lipidowo-sodowy,
- projekcje nerek i układu moczowego,
- stóg nerkowy,
- różne rodzaje zatok nerkowych,
- obszary płuc i oskrzeli,
- strefy narządów laryngologicznych,
- projekcje tarczycy,
- obszary gruczołów mlecznych,

- żeńskie i męskie narządy płciowe,
- obszary układu nerwowego,
- projekcję mózgu, podwzgórza i przysadki,
- obszary kręgosłupa szyjnego, piersiowego, lędźwiowego i krzyżowego,
- zależności pomiędzy układem nerwowym, narządem ruchu i narządami wewnętrznymi.

Część biochemiczna obejmuje między innymi:

- gospodarkę lipidową,
- glikację i stan zapalny śródbłonna,
- rolę homocysteiny, witamin B6, B12 i folianu,
- funkcję nerek w filtracji i gospodarce elektrolitowej,
- znaczenie sodu, potasu i magnezu,
- rolę płuc w usuwaniu dwutlenku węgla,
- wpływ stresu oksydacyjnego i ekspozycji środowiskowych,
- zależności histaminowe i alergiczne,
- gospodarkę tarczycową,
- rolę jodu, selenu, żelaza i cynku,
- wpływ stresu i stanu zapalnego na konwersję hormonów tarczycy.

Uczestnik uczy się również, jakie podstawowe badania mogą służyć do weryfikacji obserwowanych zależności, między innymi lipidogram, HbA1c, jonogram, magnez, kreatynina, eGFR, badanie moczu, TSH, fT4, fT3, przeciwciała tarczycowe, CRP, morfologia i ferrytyna.

Dzień 3

Pełna analiza irydologiczna i integracja z badaniami

Ostatni dzień szkolenia poświęcony jest samodzielnej pracy na pełnych przypadkach.

Uczestnik uczy się tworzyć analizę według stałego schematu:

1. ocena jakości zdjęcia,
2. określenie typu i konstytucji tęczówki,

3. analiza źrenicy,
4. ocena rąbka barwnikowego,
5. analiza pierścienia autonomicznego,

6. rozpoznanie znaków strukturalnych i chromatycznych,
7. lokalizacja znaków w mapie narządowej,
8. porównanie prawego i lewego oka,
9. określenie dominujących osi przeciążenia,
10. połączenie obrazu z wywiadem,
11. dobór pytań weryfikacyjnych,
12. dobór podstawowych badań,
13. określenie najważniejszych kierunków dalszej pracy.

Kursanci analizują pełne przykłady obejmujące układ pokarmowy, autonomiczny, naczyniowy, wydalniczy, oddechowy, endokrynnny i narząd ruchu.

Ważnym elementem jest nauka hierarchii. Uczestnik uczy się, że nie każda obserwowana zmiana ma taką samą wagę. Najważniejsze jest rozpoznanie dominującego mechanizmu oraz kolejności, w jakiej należy wspierać organizm.

W końcowej części przedstawiany jest model czterech głównych filarów pracy:

- nawodnienie i gospodarka elektrolitowa,
- jelita i trawienie,
- wątroba i przepływ żółci,
- energia komórkowa, witaminy z grupy B, żelazo i regeneracja.

Czego nauczy się uczestnik?

Po ukończeniu szkolenia uczestnik:

- zna anatomię oka i budowę tęczówki,
- potrafi wykonać prawidłową dokumentację fotograficzną,
- rozpoznaje typy i konstytucje irydologiczne,
- analizuje źrenicę, rąbek barwnikowy i pierścień autonomiczny,

- rozpoznaje łuki i pierścienie adaptacyjne,
- potrafi rozróżniać zatoki, krypty, promienie, rozarium, obłok i plamy,
- zna mapy projekcyjne obu tęczówek,
- rozpoznaje najważniejsze obszary narządowe,
- potrafi porównać prawe i lewe oko,
- łączy obraz tęczówki z funkcjonowaniem układu pokarmowego, nerwowego, naczyniowego, oddechowego, wydalniczego i hormonalnego,
- rozumie podstawowe mechanizmy biochemiczne stojące za obserwowanymi zależnościami,
- potrafi dobrać pytania do wywiadu,
- zna podstawowe badania służące weryfikacji obrazu,
- tworzy uporządkowany opis funkcjonalny,
- potrafi samodzielnie przeprowadzić pełną analizę tęczówki,
- umie wyznaczyć najważniejsze priorytety dalszej pracy z organizmem.

Co wyróżnia to szkolenie?

Irydologia połączona z biochemią

Kursant nie uczy się wyłącznie rozpoznawania znaków. Poznaje również możliwe mechanizmy metaboliczne, hormonalne, trawienne i nerwowe, które mogą stać za obserwowanym obrazem.

Praktyczny system analizy

Całe szkolenie opiera się na stałym schemacie:

znak, mechanizm, weryfikacja i kierunek działań.

Integracja wielu układów

Obraz tęczówki analizowany jest w kontekście jelit, wątroby, trzustki, nerek, płuc, układu nerwowego, naczyń, hormonów i narządu ruchu.

Nauka na rzeczywistych przypadkach

Uczestnicy analizują zdjęcia obu oczu, porównują obserwacje i uczą się budować pełny obraz organizmu.

